

Arrest

nr. 115 536 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SMET en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger, geboren op 8 september 1987 in Lahore (provincie Punjab, Pakistan), waar u bij uw ouders inwoonde. Als student in Pakistan was u voorzitter van de studentenfederatie van de politieke partij Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI).

Eind 2009 leerde u in uw geboortestreek S. I. kennen, met wie u een liefdesrelatie begon. Jullie onderhielden telefonisch contact en ontmoetten elkaar in het geheim in restaurants of in het park. Begin 2010 besloten jullie dat jullie met elkaar wilden huwen en jullie lichtten beiden jullie families in over jullie huwelijksplannen. Ss. familie stemde echter niet in met een huwelijk tussen u en S., omdat zij aanhangers zijn van Pakistan Muslim League Nawaz (PML-N) en u van PTI, omdat jullie

tot verschillende kasten behoren, en omdat uw geliefde uit een rijke familie afkomstig is. Ook uw familie ging niet akkoord met jullie huwelijksvoorstel, omdat jullie tot verschillende kasten behoren.

Op 2 juli 2010 verlieten S. en u beiden jullie ouderlijke huis. Jullie werden geholpen door een zekere Aslam, een vriend van de familie van S., die jullie bij zijn kennis Sharif in Lahore onderbracht. Op 9 juli 2010 huwden u en S. voor de rechtbank in Lahore, in het bijzijn van Aslam en Sharif. Toen jullie diezelfde dag terugkeerden naar Sharifs woonst, werden jullie er aangetroffen door Ss. vader en broers die u er fysiek aanvielen. Door tussenkomst van Aslam en Sharif konden ze u niet al te ernstig toetakelen. Naar aanleiding hiervan diende uw vrouw diezelfde dag een klacht in bij de politie. Er werd echter niets ondernomen naar aanleiding van deze klacht.

Eén of twee dagen later vertrok u met uw vrouw naar Peshawar (provincie Khyber-Pakhtinkhwa), waar jullie introkken bij een vriend van u en diens vrouw, en waar u samen met deze vriend aan de slag ging in een luciferfabriek. Anderhalve maand of twee maanden later had u contact opgenomen met uw familie. Uw familieleden waren over uw huwelijk te weten gekomen, aangezien zij na uw vertrek uit Lahore bezocht werden door de politie en Ss. familieleden, die er op zoek waren naar u en hen bedreigden. Omwille hiervan had uw vader op 12 juli 2010 in het partijkantoor van PML-N, de partij waarmee Ss. familieleden banden hadden, een verklaring afgelegd dat hij u ontferd had, afstand van u had genomen en hij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor uw daden. Diezelfde verklaring liet hij publiceren in een krant op 24 april 2011, aangezien uw familie toen nog steeds bezocht werd door de politie en Ss. familieleden in verband met u.

Op 6 maart 2011 werd uw vrouw in de woonst waar jullie verbleven in Peshawar bezocht door haar vader en haar broers, die haar vervolgens meenamen. U bevond zich op dat moment op uw werkplaats en werd erover ingelicht door de vrouw van uw vriend bij wie jullie inwoonden. U verliet uw werkplaats en keerde niet meer terug naar de woonst van uw vriend in Peshawar, maar dook vervolgens onder op verschillende plaatsen. Vijf of zes dagen later nam u contact op met uw broer. Hij vertelde u dat Ss. familie naar jullie thuis was gekomen en er had gemeld dat hun dochter S. en haar jongere broer K. overleden waren. U weet niet in welke omstandigheden zij om het leven kwamen.

In april 2011 verliet u Pakistan en reisde u illegaal via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u aankwam in juni of juli 2011 en bij een mensensmokkelaar verbleef. Toen de regelingen voor uw doorreis getroffen waren, vertrok u in april 2012 van Griekenland naar België, waar u aankwam op 13 april 2012 en op 16 april 2012 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, uw lidkaart van 'Insaf Students Federation', uw diploma's, uw huwelijksakte, geattesteerde kopieën van de klacht van uw vrouw met vertaling, een verklaring van uw vader aan PML-N, en een verklaring van uw vader in een Pakistaanse krant.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Pakistan problemen kende met de familie van uw echtgenote en in dit verband tevens gezocht werd door de politie.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar u onaannemelijk vaag en inconsistent bleef, en tevens in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse dient te worden vastgesteld, met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet aangeven wanneer u precies uw geliefde leerde kennen, hoewel u verklaarde dat het eind 2009 was, misschien in oktober 2009. Verder verklaarde u dat jullie één of twee maanden later verliefd werden op elkaar (CGVS, p. 15). In dit verband is het opmerkelijk dat u aanvankelijk tegelijk verklaarde dat u aan uw ouders vertelde dat u een meisje leuk vond en met haar wilde huwen, reeds in september of december 2009 (CGVS, p. 8). Nadien verklaarde u echter dat u uw familie over uw huwelijksplannen inlichtte begin 2010, nadat u en Sonia in diezelfde periode beslist hadden met elkaar te trouwen. Ook Sonia zou haar familie toen hebben ingelicht over jullie huwelijksplannen. U kon echter niet verder aangeven wanneer jullie precies besloten te huwen en jullie families inlichtten. U verklaarde slechts dat dit begin 2010 gebeurde, en het in januari, februari of maart kon geweest zijn (CGVS, p. 16-17). Voorts verklaarde u aanvankelijk dat zowel uw als Ss. familie, alsook uw vrienden, op de hoogte waren van jullie vriendschap voor jullie huwelijk. Nadien verklaarde u dan weer dat slechts uw vrienden, maar niet jullie families op de hoogte waren van jullie ontmoetingen voor jullie huwelijk (CGVS, p. 15).

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af over de geboortedatum van uw geliefde, die u eind 2009 leerde kennen, die u begin 2010 ten huwelijk vroeg, met wie u op 9 juli 2010 huwde en vervolgens tot 6 maart 2011 samenwoonde (CGVS, p. 7-9, 15-17). Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat Sonia geboren werd op 1 januari 1986 (CGVS, p. 16). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u daarentegen aan dat zij geboren werd in het jaar 1991 (DVZ, verklaring, vraag 15). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u te vermoeden dit niet zo op de DVZ te hebben gezegd (CGVS, p. 16), wat deze

vastgestelde tegenstrijdigheid over het geboortjaar van uw vrouw enkel bevestigt. Bovendien staat in de huwelijksakte van u en uw vrouw, die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag, dat uw vrouw werd geboren op 16 oktober 1986, wat evenmin met uw verklaring op het Commissariaat-generaal, aangaande de verjaardag van uw vrouw, in overeenstemming kan worden gebracht.

Daarnaast verklaarde u dat u tijdens uw verblijf in Peshawar van uw broer, met wie u contact had opgenomen, vernam, dat uw familieleden thuis bezocht werden door de politie, die er op zoek was naar u (CGVS, p. 6-7). U vermoedde in dit verband dat de familie van uw vrouw een klacht tegen u had ingediend. U wist echter niet of zij daadwerkelijk een klacht tegen u had ingediend en de politie in dit kader een onderzoek voerde, en u hebt hier geenszins naar geïnformeerd. U wist dan ook niet of u officieel opgespoord werd, noch of een strafzaak tegen u werd opgestart (CGVS, p. 17-18).

U wist verder niet in welke omstandigheden uw vrouw en haar jongere broer K. om het leven waren gekomen, nadat uw vrouw op 6 maart 2011 door haar familieleden in Peshawar werd ontvoerd, omdat haar familie dit geheim hield. U wist echter evenmin of de omstandigheden van het overlijden van uw vrouw en haar jongere broer K. door de ordediensten werden onderzocht, noch of na hun dood een lijkschouwing werd uitgevoerd, noch of een strafzaak werd opgestart naar aanleiding van hun overlijden, en ook deze elementen hebt u niet nagevraagd, niettemin u na uw vlucht uit Pakistan nog contact hebt onderhouden met één van uw broers (CGVS, p. 6-7, 18).

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was.

Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat, gelet op de context in Pakistan waar het niet gebruikelijk is dat een ongehuwde man en vrouw elkaar in het openbaar ontmoeten, u en S. elkaar voor jullie huwelijk ontmoetten in restaurants of in het park (CGVS, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat u het risico nam uw geliefde te ontmoeten op zulke openbare plaatsen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

U legde in verband met uw problemen uw huwelijksakte, geattesteerde kopieën van de klacht van uw vrouw met vertaling, een verklaring van uw vader aan PML-N, en een verklaring van uw vader in een Pakistaanse krant, voor. De documenten die betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen kunnen enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Aangaande uw huwelijksakte dient zoals hierboven reeds werd vermeld, tevens te worden opgemerkt dat de vermelde geboortedatum van uw vrouw niet overeenstemt met uw verklaring hieromtrent (CGVS, p. 16), wat de waarachtigheid van dit document mede aantast. De verklaring van uw vader in een Pakistaanse krant, betreft verder slechts een kopie, waardoor de authenticiteit van dit stuk niet kan worden nagegaan. De kopieën van de klacht van uw vrouw bevatten ten slotte geen originele stempel van het politiekantoor waar de klacht werd ingediend, noch van de rechtbank, waardoor de authenticiteit van dit document evenmin kan worden achterhaald. Daarnaast is het opmerkelijk dat deze klacht geen enkele verwijzing bevat van de registratiegegevens van de klacht in het logboek van de politie. Bovendien blijkt dat deze klacht werd ingediend bij de rechtbank van de 'Illaga' magistraat en niet bij het politiekantoor van Mazang, zoals u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans beweerde (CGVS, p. 3, 13), wat ook de waarachtigheid van dit document ondermijnt. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat niet waarheidsgetrouwe attesten (die aan alle vormvoorschriften beantwoorden) gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden van de Pakistaanse overheidsdiensten. Uit diezelfde informatie blijkt ook dat valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers niet ongebruikelijk is in Pakistan.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede

lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart, uw lidkaart van 'Insaf Students Federation' en uw diploma's), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over uw identiteit, lidmaatschap bij de 'Insaf Students Federation' en uw opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel van het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en een persartikel betreffende de rechtszaak tegen de Pakistaanse ex-president Musharraf.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de leeftijd en geboortedatum van zijn vrouw, alsook over de datum waarop zij elkaar leerden kennen en hun huwelijksvoornemen aan hun familie bekend maakten, (ii) verzoeker vage verklaringen aflegt over het al dan niet lopen van een gerechtelijke aanklacht tegen hem, (iii) verzoeker weinig interesse betoont over het lot van zijn echtgenote, en tenslotte gezien (iv) het niet gebruikelijk is binnen de Pakistaanse maatschappelijke context dat man en vrouw elkaar in het openbaar ontmoeten voor het huwelijk.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Verzoeker acht het redelijkheidsbeginsel geschonden daar de commissaris-generaal zich zou *"blindstaren op de geloofwaardigheid van verzoeker"*. Verzoeker meent dat de stukken die hij heeft voorgelegd terzijde worden geschoven op basis van *"een simpele studie"* en stelt dat het opmerkelijk is dat slechts enkele stukken aanvaard worden en er geen rekening gehouden wordt met de andere stukken die het relaas staven. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal duidelijk aan *"cherry picking"* gedaan heeft zonder het dossier van verzoeker aandachtig te bestuderen en betreurt dat er geen enkele vertaling of verwijzing terug te vinden is naar een onderzoek van de door verzoeker aangereikte stukken.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door opvallende vaagheden en inconsistenties die betrekking hebben op de kern van zijn beweerde problemen. Meer bepaald legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de dag en het jaar van geboorte van zijn echtgenote, over de datum waarop hun relatie zou zijn ontstaan en de datum zij hun huwelijksvoornemen aan de respectieve families kenbaar maakten. Zo blijkt onder meer zowel het geboortjaar als de geboortedatum van verzoekers echtgenote in verzoekers verklaring bij de commissaris-generaal (1 januari 1986, gehoorverslag p. 16) aanzienlijk af te wijken van deze vermeld op de door hem neergelegde huwelijksakte (16 oktober 1986) en van de datum die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf (het jaar 1991, vraag 15). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in een afdoende verklaring te bieden voor deze onverzoenbare inconsistenties. Verzoeker stelt weliswaar dat de twee vragen over het moment van zijn huwelijksaankondiging inhoudelijke nuances kennen, dat hij louter de geboortedag van zijn vrouw had mede gedeeld *"zoals zij hem steeds had verteld"*, dat er *"mogelijks een fout geslopen is in de huwelijksakte"*, en dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzake *"nooit heeft verklaard dat zijn vrouw geboren van in 1991"*. Verzoeker komt evenwel niet verder dan het louter minimaliseren en simpelweg ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissing, zonder deze evenwel op enige wijze te ontcrachten met objectieve argumenten. De betreffende vaststellingen, die allemaal steun vinden in de gehoorverslagen en in de door verzoeker bijgebrachte stukken, blijven onverkort gehandhaafd. Verzoeker slaagt er niet in een coherent beeld op te hangen van het tijdstip waarop hij zijn beweerde echtgenote zou hebben leren kennen, van haar geboortedatum en – jaar, noch van het moment waarop hij zijn huwelijksuens aan zijn familie zou hebben meegedeeld. De betreffende tegenstrijdigheden tasten op fundamentele wijze de geloofwaardigheid aan van zijn beweerde relatie en huwelijk met S.I. Gezien dit huwelijk beweerdelijk de enige en rechtstreekse oorzaak is van verzoekers problemen met de familie van deze S.I., kan evenmin aan die problemen zelf enig geloof gehecht worden. Zelfs indien er nog enig geloof zou worden aan gehecht, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeker, ondanks zijn bewering nog contact te hebben gehad met zijn broer na zijn vlucht uit Pakistan, niet nader kan toelichten of hij officieel opgespoord wordt en of er al dan niet een strafzaak tegen hem werd opgestart. De weinige interesse die verzoeker vertoont in de evolutie van zijn beweerde problemen relativeert hoe dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De stukken die verzoeker gedurende zijn asielprocedure voorlegde vermogen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet te herstellen. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, werd de bewijskracht van de stukken niet terzijde geschoven op basis van een *"simpele studie"*, doch wel op basis van de gecombineerde draagkracht van diverse pertinente en deugdelijke motieven die allen steun vinden in het administratief dossier: de documenten worden niet vergezeld door geloofwaardige verklaringen, de geboortedatum van verzoekers echtgenote op de huwelijksakte is niet in overeenstemming met zijn verklaringen, de krant betreft slechts een fotokopie die makkelijk kan vervalst worden, de klacht van zijn echtgenote is eveneens slechts een fotokopie die daarenboven een originele stempel ontbeert, de klacht is bovendien opgemaakt bij de rechtbank en niet bij het politiekantoor zoals verzoeker verklaarde, en uit objectieve informatie blijkt dat Pakistaanse documenten sowieso een betrekkelijke bewijswaarde hebben gezien vervalste attesten er gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Terecht merkte de bestreden beslissing overigens nog op dat bepaalde stukken geen enkele relevantie vertonen voor de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging, zoals de studentenkaart en de diploma's van verzoeker. De commissaris-generaal kon op basis van de gezamenlijke draagkracht van voormelde motieven in redelijkheid besluiten dat aan de (voor de vrees relevante) stukken van verzoeker elke bewijswaarde moet worden ontzegd. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt tenslotte vermogen evenmin de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen gezien verzoeker daarin niet wordt betrokken.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststelling volstaat op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag tot vluchteling kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er in de regio van herkomst van verzoeker, de stad Lahore in de provincie Punjab, actueel geen willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De betreffende conclusie vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en wordt daarom door de Raad tot de zijne gemaakt. De informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt vermag hier geen afbreuk aan te doen gezien uit deze informatie geenszins kan worden afgeleid dat er actueel in Lahore een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet heerst.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER